

פרשת וישב

- "וַתִּנְזַח בְּגָדוֹ אֶצְלָהּ" (לט, טז) - התיו והנון דגושים והטעם בנון.
- "וַיִּזְזֶלְמוּ" (מ,ה) - החית בפתח לא בשוא.
- "הַבְּשִׁילוֹ אֶשְׂכֵלְתֶּיהָ עֲנָבִים" (מ,ז) - האלף בפתח לא בסגול.
- "כִּי־שָׁמוּ אֹתִי" (מ,טו) - "שמו" אע"פ שהוא פועל מנחי העין הוא מלרע שלא כדן כמו בפסוק "וּשְׁבוּ אֶת־שְׂבוּי עַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל" (במדבר ו,כז) שבברכת כהנים. ואולי מפני שבאו לפני אהו"י, מ"מ פסוקים כמו "נָבוּ שְׁנַתֶּם" (תהלים עו,ו) וכן "וּלְאֶרְבּוֹ עֵינֵי" (תהלים קלא,א) ודאי הם יוצאים מן הכלל.
- "וַיִּמְאֵן" (לט,ח) - כתב רבינו בחיי שהטעם שבמילה "וַיִּמְאֵן" - שלשלת - מורה על איסור הדבר ועל היותו נמנע אצלו, ממאן בו בתכלית המיאון שהרי מתוך הטעמים שבתורה אנו מבינים מה שלא נכתב בה בעניין התנועות שבאדם שמתוכם נידע כוונת לבו.⁷
- "וַהֲנֵה קָמוּהָ" (לו,ז) - הטעם מלעיל והוא פועל בלשון עבר. ואם היה מלרע היה בלשון הווה או שם עצם כמו "וּנְאֻכַל גְּדִישׁ אוֹ הַקָּמוּהָ" (שמות כב,ה).
- "אִיפֹה" (לו,טז) - מלרע בכל מקום ולא כמו בדיבור היום-יומי שלנו, וגם השתבשה המילה "אצל" שבכ"מ היא מלרע ואנחנו אומרים אותה מלעיל.
- "אֶרְוֹת יִשְׁמְעֵלִים" (לו,כה) - הריש בשוא נע, המס בשוא לא בקמץ. "בְּאֵה" מלרע. "נְכֹאת" אלף נחה.⁸
- "אָנָּה" (לו,ל) - מלעיל והנון רפה, וזה הבדל שיש בין "אנה" בהא (איפה) ובין "אנא" באלף (ניז) ללשון בקשה שהוא בדגש הנון. וצריך לדעת שישנם פעמים שמופיעה המילה "אנה" בהא ללשון בקשה כמו "אָנָּה ה' כִּי אֲנִי עֹבֵדְךָ" (תהלים קטז,טז ועוד) והם באים בדגש הנון.
- "כִּי לֹא לוֹ" (לח,ט) - בספרים מדויקים "לא" בדגש הלמד. "וַיִּרַע" (לח,י) - מלעיל.
- "וַיִּזְשְׁבֶהָ" (לח,טו) - בשני שואים.
- "עַד שְׁלֹזֶךְ" (לח,יז) - השין בקמץ חטוף כי אין אחריה טעם או העמדה, והלמד רפויה.
- "לְאִישׁ" (לח,כה) - הלמד בשוא לא בקמץ.
- "מוֹה־פְּרַצַּת" (לח,כט) - הפא דגושה מדין דחיק. "עֲלֶיךָ פָּרִץ" - הפא דגושה מדין אתי-מרחיק.
- "סְרִיס פְּרַעֲהָ" (לט,א) - הסמך בשוא לסמיכות.
- "וַיִּזְטְאֵתִי" (לט,ט) - מלעיל שהוא פועל ולא שם עצם ולכן הטית רפה.

⁷ עיין במאמר משמעות הטעמים על פרשת לך לך.
⁸ עיין במאמר על פרשת השבוע על אלף נחה נסתרת.

